

Det, der så koster pengene, og som vi virkelig går og piller alle mulige småemner ud herinde for at finde ud af, hvad det er, der koster penge, er uenigheden. Det er Københavns Kommune et eklatant eksempel på, hvordan man kan ruinere en kommune fuldstændig, bare fordi når den ene unge skal have et par gummistøvler, så skal den anden også. Det er simpelthen barnagtigt.

Heroppe fra talerstolen kan jeg ikke andet end sige, at vores demokrati er 100 år gammelt, og i de 100 år skal det jo på en eller anden måde udvikle sig, ellers så forstener det. Her til venstre i salen sidder ligheden, og herovre sidder friheden, og hvis disse to uvorne knægte ikke snart besinder sig og begynder at samarbejde, trækker de demokratiet med sig i mergelgraven, når de får krampe i benene.

Når jeg så forelægger den her tese i gangene henede, så siger folk: Jamen hvad så med partierne? Det kan jo slet ikke lade sig gøre og sådan noget. Et eller andet må der ske, ellers så forstener det hele.

Det er oven i købet sådan, at det ikke kun er et dansk fænomen, det findes alle mulige steder. Der er en fransk visesanger, der oven i købet har været så fræk at udtale sig sådan: Den dag, et folketingsvalg eller en folkeafstemning virkelig får betydning, så vil det blive forbudt. Det ser vi jo tydeligt med Maastricht.

Vi sender alt muligt ud til folkeafstemning – uansvarligt gjort af Folketinget, når vi ved, at det skal blive et ja. Vi kunne også finde på at sende broer ud, selv om vi ved, at infrastruktur og byerne vil brede sig over hele Europa. Der skal være broer, om folk vil have dem eller ej. Så sender vi ting ud til folkeafstemning om Maastricht, og så stemmer folk nej. Hvad er det for en behandling af demokratiet? Jeg fatter det simpelt hen ikke.

Hvis man tager folkestyret herinde. Jamen Fremskridtspartiet kommer jo i Folketinget først i 1970'erne med 28 mandater, fordi de er imod personskatten og papirnusseriet. Og man må virkelig sige, at der er sket noget på området her i 1996. Det må man virkelig. Det må man virkelig sige. Kristeligt Folkeparti: Vi er imod billedporno og abort. I 1996 er det lige før, man kan foretage den abort i et eroscenter nede i Istedgade. Jeg fatter det ikke. Jeg fatter det ikke. Jeg håber, at disse partier har hygget sig lige så meget med at være herinde, som jeg har. Det svarer jo næsten til at være i erhvervspraktik hos godsejeren i 1777.

Man kan også sige, hvis vi tager CD som et andet lille parti. Der er jo virkelig sket noget med ejendomsskatterne og privatbilismen, det må man sige. Konklusionen af det her er, at hver gang vi kræver et eller andet – de små herinde inklusive mig selv er jo parkeringspladser for utilfredse vælgere – så sker der konsekvent det omvendte. Jeg har på fornemmelsen, at da Fremskridtspartiet kommer ind i 1973, da forhøjer man dybest set bare personskatterne og sætter ekstra gang i kopimaskinen, for de dér skal i hvert fald ikke have ret.

Så hvad sker der? Der sker det modsatte af det, man ville have til at ske. Ergo, skulle man kræve det modsatte, så ville man få det. Kræve højere ejendomsskatter, masser af porno, hudcreme lavet af fostre, kæmpepersonskatter. Det må være læren af de sidste årtiers demokrati.

I Københavns Kommune har de jo nu lavet bydelsrådsvalg. Ha! Der er ældreråd, det er min far også med i. De arrangerer kaffe og – hvis han ellers kan få fat i mig – foredrag, og det bliver også bydelsrådenes opgave. Vi har jo allerede et eksempel her i København – jeg tror, det var Blågårdskvarteret eller sådan noget – hvor de havde stemt: Vi vil ikke have et parkeringshus, vi vil have en svømmehal, vi har oven i købet selv betalt den. Det kan ikke lade sig gøre.

De store beslutninger vil det være uansvarligt, hvis vi lægger ud til folkeafstemning. Det vil jeg mene, fordi det er herinde, skadestuen er, hvis man kan sige det sådan. Vi ved, hvor mange brækkede arme der er. Det gør jeg ikke, når jeg går ude på gaden.

Jeg ser også, at vi har givet fangerne i fængslerne talsmænd. Hvad er det for noget? Sådan at de kan strejke i fængslerne. Jeg er ikke helt med, det må jeg sige.

Det, jeg ser som en kim i det her, er, at vi alle sammen i samfundet er grebet af det, der hedder en forbrugersmentalitet. Vi vil have mest muligt for mindst muligt. Og hvis man vil have noget, der er smukt, hvis man vil spille gode klaver, hvis man vil være en dygtig politiker f.eks. og sådan noget, er det igennem lidelsen til skønhed.

Sådan er det med alting, og det er da ikke, fordi jeg skal stå og prinse mig heroppe i dag, men alligevel. For 4 år siden i dag smækkede jeg proppen i flasken og sagde: Nu vil jeg ikke være aktiv alkoholiker mere. Nu vil jeg være passiv alkoholiker. Det har kostet mig så dyrt. Jeg har både mistet Halte-Per og Morten Bælgøje og Kuffert-Kurt og alle mulige gode venner, jeg